

OLIVIA HILL

Een vleugje kaneel

UITGEVERIJ GLB

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036440448

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met

Uitgeverij Dutch Venture Publishing

Copyright © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Olivia Hill

Tekstredactie: Britt Zwijnenberg & Jen Minkman

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.boekenmetgroteletters.nl

‘Ik moet nu echt gaan, mam.’ Aspen ontsnapte uit haar moeders omhelzing en zette een stapje terug, zodat ze niet weer gegrepen zou worden. ‘Mijn taxi wacht.’

‘Doe je wel voorzichtig? En heb je je wel warm genoeg aangekleed?’

Met een glimlach schudde ze haar hoofd. ‘Ik ben vijvendertig, geen vijf. Ik loop echt niet in zeven sloten tegelijk en koud heb ik het nog nooit gehad.’

Haar moeder keek haar bezorgd aan. ‘Als je me maar op de hoogte houdt. Ik verwacht een telefoontje zodra je aangekomen bent in Dawson City.’

‘Beloofd.’ Aspen opende de voordeur en pakte haar koffers. Ze moest maken dat ze het huis uit kwam, anders stond ze hier morgen nog. ‘Ik zal echt niet zomaar verdwijnen.’

‘Dat is je geraden.’ Haar moeder lachte verdrietig. Aspen wist echt wel dat ze haar verdriet deed door zo ver weg te gaan wonen, maar de baan die haar daar aangeboden was, was haar op het lijf geschreven.

‘Goedemiddag.’ Aspen opende de deur van

de taxi en groette de chauffeur, die al veel te lang op haar stond te wachten. De jonge man mompelde iets en leek zelf ook wat opstartproblemen te hebben, maar stapte toch uit om haar te helpen met haar koffers toen hij zijn mobieltje weg had gelegd.

‘Zo, ga je eindelijk het huis uit?’ Hij staarde naar haar twee enorme koffers en vond zichzelf duidelijk grappig. Dat ze een paar maanden bij haar moeder gewoond had omdat haar relatie uit was gegaan en ze haar appartement daardoor opgegeven had, betekende niet dat ze het huis nooit uit geweest was.

‘Ja, ik ben eruit gezet,’ zei ze terug, knikkend naar haar moeder die niet ver achter haar in de deuropening stond. Niets kon haar goede humeur verpesten, ook deze snotaap niet. Het was al een wonder dat hij mocht autorijden, hij zag er geen minuut ouder uit dan zestien. ‘Die tijd komt voor jou ook nog wel.’

Door de bal die ze terugkaatste, gaf hij haar een verbeterden blik. ‘Waar gaat de reis heen?’

‘Het vliegveld.’ Aspen keek op haar horloge. Shit, ze was al aan de late kant. ‘Ik betaal je twintig dollar extra als je een beetje haast kan maken.’

Haar koffers vlogen de achterbak in en bin-

nen enkele seconden zat de jongen alweer achter het stuur. Met geld wapperen deed altijd wonderen. Aspen stapte zelf ook in en rolde het raampje naar beneden, zodat ze nog even naar haar moeder kon zwaaien. *'Bye, mom! I love you!'*

'I love you more!' Haar moeder draafde naar buiten en bleef al zwaaiend op de stoeprand staan, terwijl de taxi bij haar vandaan reed.

Jakkes. Aspen slikte een brok weg en sloot het raam. Ze had een hekel aan afscheid nemen. Het leek haar allemaal goed af te gaan, tot ze daadwerkelijk vertrokken was.

'Zin om te delen waar de reis heen gaat?' De chauffeur keek haar aan via de achteruitkijkspiegel.

'Niet echt.' Ze deed enorm haar best haar tranen weg te slikken en had even een momentje nodig voor ze weer sociaal kon doen.

'Business or pleasure?'

Ze zuchtte en nam een hap lucht. Hij gaf duidelijk niet op. 'Ik heb een baan aangeboden gekregen in Canada.'

'Oh, toe maar.' Hij maakte een fluitend geluidje alsof haar baan een big deal was. 'En wat voor geweldige banen hebben ze daar dan?'

'Ik werk in het onderwijs.'

De jongen keek even over zijn schouder. ‘En daarvoor moet je helemaal naar Canada?’

‘Het is een school voor kinderen die wat extra aandacht nodig hebben.’

‘*Fair enough.*’ Het leek hem duidelijk niet veel te boeien. En dat was prima, want ze had helemaal geen behoefte aan zijn goedkeuring. ‘Zulke kinderen kunnen een juf als jij vast waarderen.’

Aspen fronste. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Nou...’ Zijn brede grijns verscheen in de spiegel toen hij zijn hoofd een stukje achteroverboog zodat hij haar via de reflectie aan kon kijken. ‘Ik weet zeker dat je enorme talenten hebt.’

Toen ze zijn blik zag zakken, stakte de adem in haar keel. Kleine viespeuk! Ze trok haar shirtje op, zodat haar volle borsten minder prominent in beeld waren. Enigszins geïrriteerd draaide ze zichzelf naar het raam en staarde ze naar de bekende straten van Los Angeles, waarin ze opgegroeid was. Ze hield van de stad, maar mede dankzij mensen zoals de idioot die haar naar het vliegveld bracht, was ze ook wel blij dat ze even kon ontsnappen aan de drukte. Ze wist niet veel over Dawson City, maar het had volgens Google nog geen tweeduizend in-

woners. Dat waren er ongeveer net zoveel als dat er bij haar in de straat hadden gewoond.

‘Dus. Blijf je daar? Of kom je nog een keer terug?’

‘Wacht maar niet op me.’ Aspen trok nog eens aan haar shirtje en draaide zich nog verder bij de jongen vandaan, zodat ze niet meer in zijn spiegel zichtbaar was. Ze was wel klaar met dit gesprek.

2

‘Wie heeft er honger?’ Parker liep door de kantine en werd enthousiast toegejuicht door vijftien kinderen van variërende leeftijden. ‘Ja, dat dacht ik al!’ riep hij boven het gejoel uit. ‘Iedereen is dol op Parkers pancakes!’ Hij opende de deur naar de keuken en leunde over de bar. ‘Kom ze maar halen dan!’

Stoelen verschoven, dienbladen klepperden en schoenen piepten. Binnen een paar seconden stond er een rij voor zijn bar. ‘Een stapeltje Parker pancakes voor jou.’ Hij legde vier kleine pannenkoeken op een bord, schonk er maple syrup over en sprenkelde er een beetje kaneel bovenop. ‘Alstublieft, madam.’ Hij zette het bord op het dienblad van Sue, de jongste van het stel, en hielp toen het volgende kind.

Parker was dol op zijn werk. Hij hield van de school, de kinderen en het koken. Het schoonmaken was iets minder leuk, maar ach, het hoorde erbij. Alle kinderen op de Yukon-school voor speciaal onderwijs hadden recht op wat extra aandacht en lekkere pannenkoeken als ontbijt. Ze woonden alle vijftien op de school en zagen hun ouders zelden of in sommige ge-

vallen zelfs nooit. Parker had het graag anders gezien, maar veel ouders trokken de opvoeding simpelweg niet. Wat meestal hun eigen schuld was. De meeste kinderen hadden een goede reden om hier weggestopt te zitten. Lichamelijk waren ze allemaal prima in orde en geestelijk eigenlijk ook wel. Ze werden gewoon niet begrepen en dat uitte zich vaak in flinke gedragsproblemen. Parker kon echter prima overweg met de kinderen. Natuurlijk gebeurde er wel eens wat, maar hij had in zijn kantine bijna nooit problemen.

‘Hoeveel honger heb jij vandaag, Greyson?’

Greyson was een lange knul, de oudste van het stel. Hij was veertien en Parker had zijn ogen nog nooit gezien, omdat ze altijd achter een gordijn van zwart haar waren verscholen. Hij haalde zijn schouders op. ‘Best wel wat.’

Parker glimlachte; hij was dol op Greyson. Het was misschien wel zijn favoriete kind, ondanks dat hij de grootste relschopper kon zijn. ‘Twee extra pancakes voor jou dan.’ Hij maakte een stapel en goot er extra syrup overheen. ‘Wil je er bacon bij?’

Greyson knikte en gaf hem zelfs een voorzichtige glimlach. Dat was alles wat Parker nodig had om zich goed te voelen over zijn werk.

Als hij zelfs een puber die aan alles en iedereen een hekel had kon laten glimlachen, kon zijn dag niet meer stuk. 'Hier, eet maar lekker op.' Hij zette het bord op zijn dienblad en gaf hem een knipoog.

Toen alle kinderen hun monden vol hadden met pancakes, heerste er een heerlijke rust in de kantine. Het enige wat Parker nog kon horen, was een zacht gemompel en het gerinkel van borden en bestek. De dag in Dawson City was hier op school in ieder geval weer goed begonnen.

Een luide bel verbrak na een halfuur van rust en genot de stilte. Het was tijd voor de ochtendgymnastiek, die zijn collega Marlow elke morgen acht uur stipt organiseerde.

Stoelen verschoven, kinderen kwamen zijn kant weer op en de dienbladen werden keurig en met lege borden in de daarvoor bestemde karren gezet. 'Bedankt voor het ontbijt.' Sue, die er zo vrolijk uitzag met haar twee enorm scheef ingezette blonde staartjes, zwaaide nog even naar hem toen ze de kantine uitliep. Het arme ding was pas zes jaar oud, maar nu al zwaar beschadigd omdat haar bloedeigen opa zijn poten niet van haar af had kunnen houden. Parker had vaak moeite om niet te veel na te